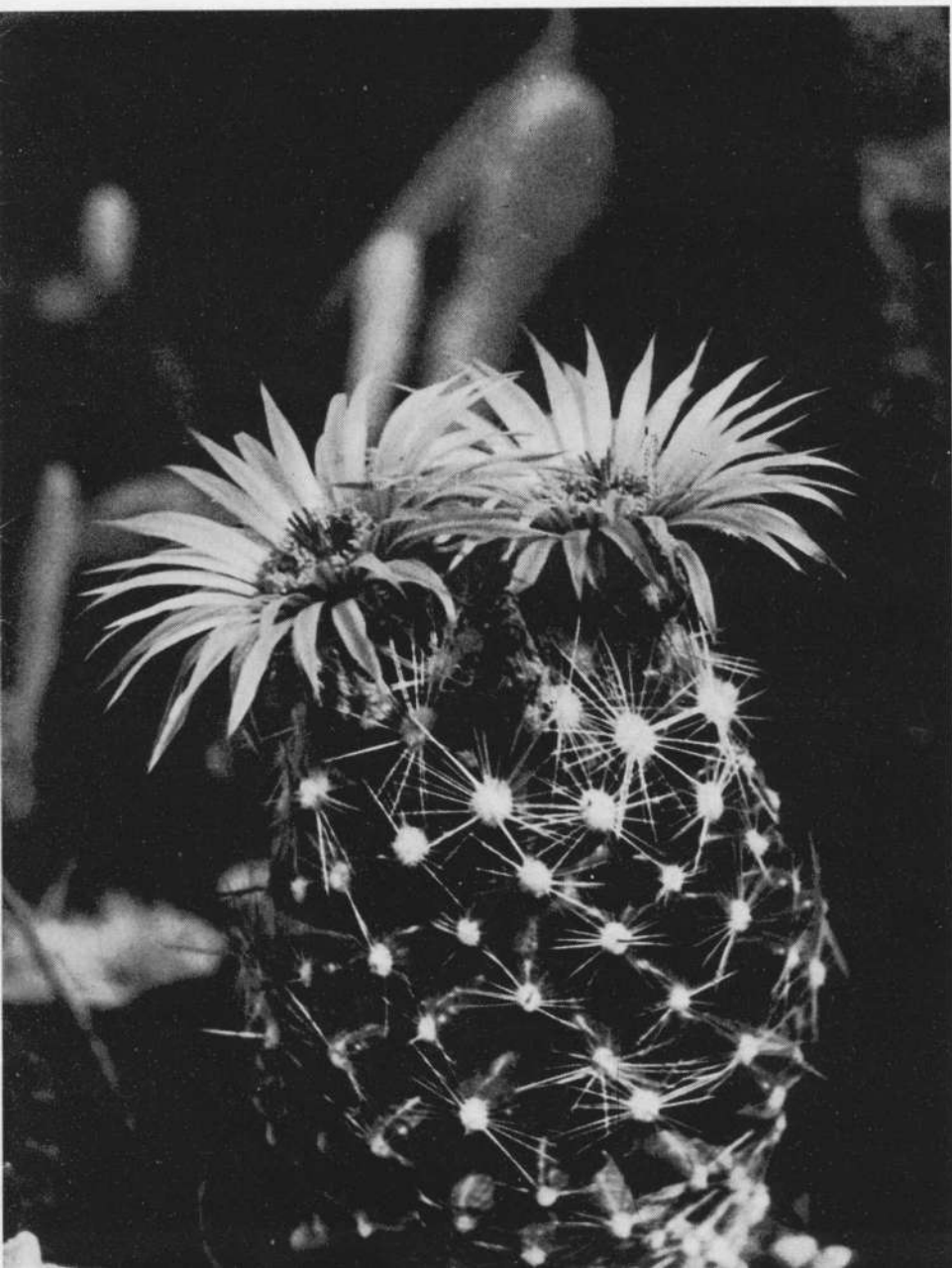


succulenta

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDS-BELGISCHE VERENIGING
VAN LIEFHEBBERS VAN CACTUSSEN EN ANDERE VETPLANTEN



47STE JAARGANG
NO. 1
JANUARI 1968

Van de redactie

Bij het aanvaarden van het redacteurschap heb ik gemeend het uiterlijk van Succulenta enigszins aan te moeten passen aan de eisen van onze tijd. Daar het blad niet duurder mocht worden waren de mogelijkheden beperkt. Zoals u ziet is de voorpagina wat veranderd en is door het gebruik van een andere letter het uiterlijk en de leesbaarheid er op vooruitgegaan. Ik hoop dat u dat met mij eens zult zijn. Natuurlijk is een en ander nog wel voor verdere verbetering vatbaar, al zullen om technische redenen niet alle wensen vervuld kunnen worden. Naar ik gehoord heb komt er bij de redactie slechts zelden een aanwijzing of opmerking van de leden binnen. Als u wensen hebt of kritiek, laat het dan gerust weten. Alleen als ik weet wat de lezers wensen, kan ik proberen er rekening mee te houden.

Het zal ook voor mij niet mogelijk zijn het iedereen naar de zin te maken. Toch wil ik graag proberen zowel voor beginners als voor de gevorderde liefhebbers in ieder nummer iets te brengen dat de moeite waard is. De redacteur blijft echter afhankelijk van de medewerking van de leden. Als het goed wil gaan moet hij iedere maand een keuze kunnen maken uit de aanwezige kopij. Helaas is dat dikwijls niet het geval, zodat hij al blij is juist voldoende te hebben voor het volgende nummer.

Aan de afdelingsbesturen verzoek ik in een van de komende vergaderingen het maandblad eens als punt van bespreking op de agenda te willen plaatsen en mij hun opmerkingen van de leden mee te delen.

Ieder jaar zijn er een aantal leden die hun lidmaatschap opzeggen omdat het maandblad niet naar hun zin is, maar daarmee verbeteren ze niets.

Er is op de jaarvergadering in Rotterdam gesproken over een vraag en antwoord rubriek. Als u meent dat dit de moeite waard is, stuur dan vragen in. De redactie zal dan proberen een "antwoordman" te vinden.

In dit nummer vindt u een artikel over de gang van zaken in een van de jongste afdelingen. Ik meen dat het goed is regelmatig een pagina voor een dergelijk stuk beschikbaar te houden. Andere afdelingen kunnen dan eens lezen hoe het ook kan en daarmee bij het opstellen van hun programma rekening houden.

W. Sterk.

BIJ DE OMSLAGFOTO

Coryphantha vivipara v. *neomexicana* (Eng) Backbg

Deze plant is uit geïmporteerd zaad opgekweekt. De soort *Coryphantha vivipara* komt voor van New-Mexico tot in Alberta in Canada.

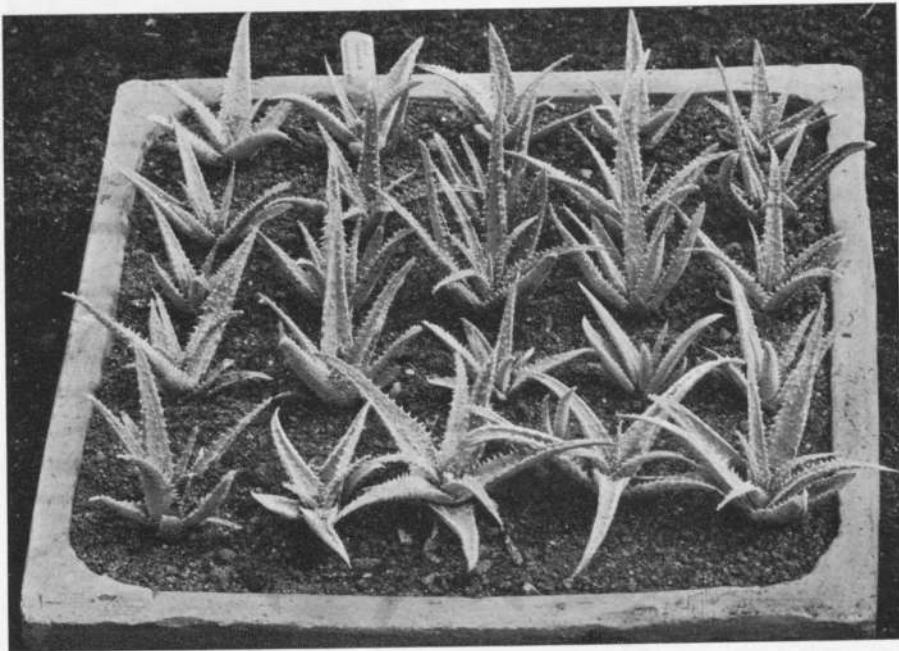
Het is dan ook een zeer variabele plant, waarvan een aantal variëteiten zijn beschreven. Sommige daarvan worden ook wel als afzonderlijke soorten beschouwd. De hier afgebeelde plant spruit vrijwel niet. Andere variëteiten vormen soms zaden. Daar er nogal eens importzaad van verkrijgbaar is, de planten tamelijk snel groeien en zeer mooi bloeien, is het de moeite waard het eens met deze soort en zijn variëteiten te proberen in uw verzameling.

Aloe Parvula Berger

B. K. BOOM

Aloe parvula is een bijzonder fraaie plant, zeer geschikt voor liefhebberscollecties. Deze neemt namelijk, in tegenstelling tot zo veel andere soorten van dit geslacht, maar weinig plaats in. Hij groeit wild op het eiland Madagascar en werd reeds in het begin van deze eeuw gevonden en door Berger beschreven. Vermoedelijk heeft Berger er wel levend materiaal van gekweekt, maar dit is waarschijnlijk verloren gegaan, want lange tijd heeft men nooit iets van deze soort vernomen.

Pas in 1951 wordt hij gesignaleerd in de botanische tuin van Johannesburg in Zuid Afrika en het is zeer wel mogelijk, dat vandaar de soort in cultuur is verspreid. Maar de laatste jaren zijn de planten weer in het wild gevonden en naar Europa gestuurd.

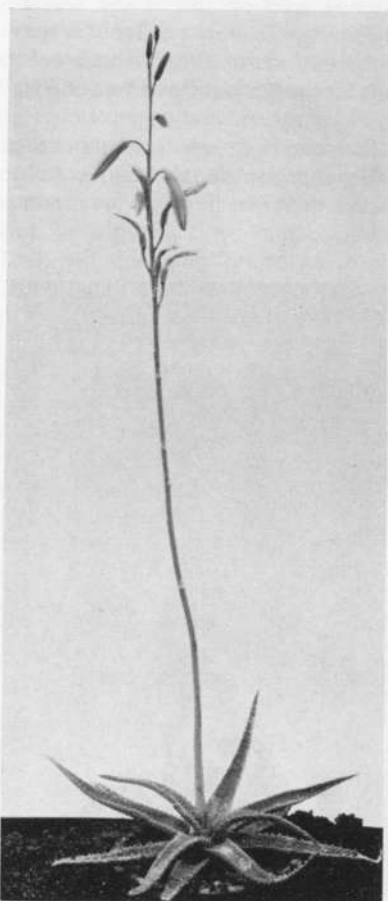


Aloe parvula, zaailingen foto: I.V.T.

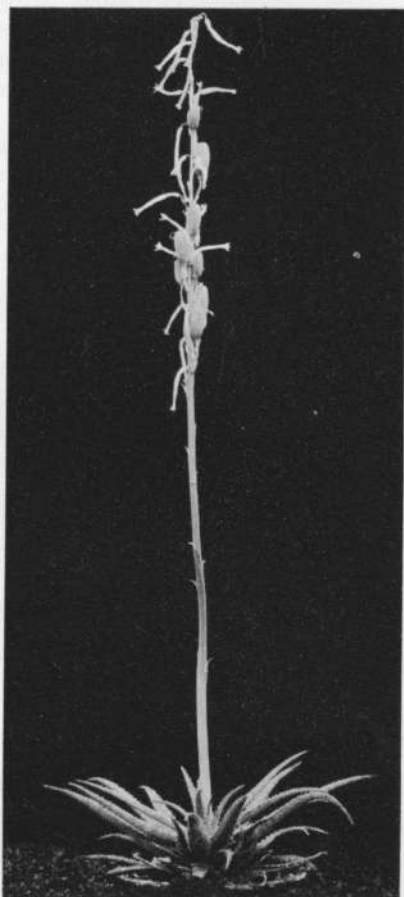
Aanvankelijk werd **A. bellatula** onder de naam **A. parvula** verspreid (zie Succulenta 1964: 38-40), in cultuur was dus wel de naam, maar er waren geen planten die daarbij hoorden. Evenwel hebben wij thans materiaal uit het wild ontvangen, zowel van Prof. Rauh te Heidelberg, als direct uit Madagascar en we hebben nu hier te Wageningen een aardige populatie van deze soort in cultuur.

De planten vormen fraaie, stervormige rozetten van lang-driehoekige bladen van een mooie lilagrijze kleur; deze rozetten hebben een doorsnede van 10-20 cm en worden gevormd door 10-20 bladen. De fraaie kleur ontwikkelt

zich blijkbaar alleen onder tamelijk droge omstandigheden. Juist geïmporteerde planten uit Madagascar, die klaarblijkelijk in beschaduwde rotsspleten waren gegroeid, hadden lichtgroene tot grijsachtige bladen, die evenwel in onze verzameling spoedig de typische lilagrijszige tint aannamen. De bladen vertonen geen vlekken, zoals bij *A. bellatula* en *A. rauhii*, maar wel wratachtige verhevenheden, waaraan deze soort gemakkelijk te herkennen is. In het



Aloe parvula in bloei foto: I.V.T.



Aloe parvula in vrucht foto: I.V.T.

midden van de rozetten ontwikkelt zich de bloeistengel, die tegen het einde een tot 10 cm lange tros van lichtroze, buisvormige bloemen vormt; deze bloemen staan aanvankelijk rechtop, hangen later over een gaan na de bloei weer rechtop staan. De vruchten ontwikkelen zich in een paar maanden en zijn tegen de bloeistengel aangedrukt.

Evenals bij de andere, reeds besproken soorten, moet men kruisbestuiving toepassen, die, wanneer men maar wat geduld heeft, goed kan slagen.

De cultuur is niet moeilijk; het zaaien is eenvoudig, de zaden komen gemakkelijk op en de zaailingen bereiken na twee jaar reeds de bloeibare staat.

Wanneer men iets te weten wil komen van de variatie, dan moet men natuurlijk verscheidene zaailingen opkweken en steeds kruisbestuiving toepassen. Evenals bij *A. rauhii* zijn de bladen breekbaar, hetgeen moeilijkheden geeft bij de verpakking: de bladpunten breken dan tijdens het vervoer, waarbij de planten gewoonlijk zeer dicht op elkaar staan, af, zodat de handelaren het niet op deze soort begrepen hebben. Het is ook een vervelende neven-eigenschap, maar voor de handel zeer belangrijk. Planten met afgebroken bladen zijn onverkoopbaar.

Wij hebben, hier te Wageningen, al een fraaie populatie van deze soort en hopen spoedig in de gelegenheid te zijn zoveel zaad te oogsten, dat we dit zullen kunnen verspreiden.

Notocactus muricatus (Otto) Berger

D. J. VAN VLIET

Echinocactus muricatus Otto in Pfeiffer, Enum. Diagn. Cact. 49 (1837).

Malacocarpus muricatus (Otto) Britton en Rose, The Cactaceae 3:194 (1922).

Notocactus muricatus (Otto) Berger, Kakteen 210 (1929).

Voor deze lang geleden beschreven **Notocactus** is geruime tijd een verkeerde plant aangezien, een plant die niet beantwoordt aan de oorspronkelijke beschrijving van *Echinocactus muricatus* Otto.

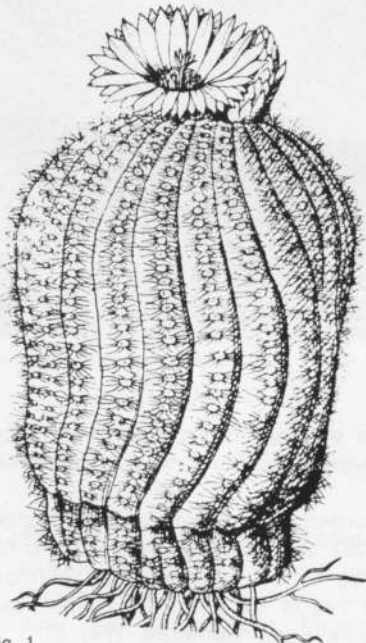


fig. 1

Zulke vergissingen komen in onze cactuswereld wel meer voor. Ze ontstaan dikwijls door de onvolledige beschrijvingen die werden en nog steeds worden gemaakt, het op onverantwoorde manier uitbreiden van een niet volledige beschrijving en foutieve determinatie van het voorhande zijnde plantenmateriaal.

Om vast te stellen waar men zich vergiste met *N. muricatus*, is het noodzakelijk een duik te nemen in de literatuur.

Otto beschrijft in 1837 het eerst *Echinocactus muricatus*.

Rümppler geeft in 1886 in zijn Handbuch für Cacteenkunde 2:556, nagenoeg de zelfde beschrijving als Otto. Hij beschrijft nu ook de bloem, die bij Otto niet gegeven werd.

De volgende belangrijke publicatie is van Schumann in 1898 in 'Gesamtbeschreibung für Kakteen'. Met aanhaling van Labouret geeft mij een zeer

uitgebreide beschrijving van *E. muricatus*, die echter op de belangrijkste punten van die van Otto verschilt en het is hier, dat de verwarring een aanvang neemt. Opgemerkt dient te worden dat zijn beschrijving van de bloem met die van Rümpler overeenstemt, waarop hier verder wordt teruggekomen.

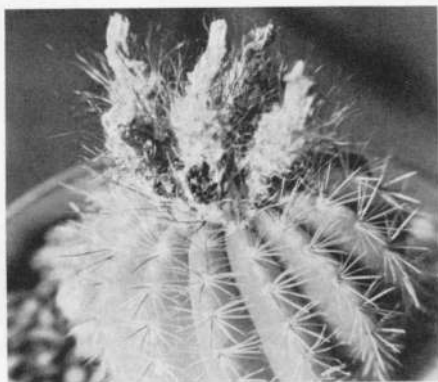
Britton en Rose komen in 1922 in *The Cactaceae* 3 tot een uitbreiding van het geslacht *Malacocarpus* van Salm Dijck (1850) met opneming van de soorten, die Schumann in zijn ondergeslacht *Notocactus* had ondergebracht. Zij plaatsen een copy van *E. muricatus* uit Martius, *Flora Brasiliensis* (fig 1). Hun beschrijving komt grotendeels met die van Otto overeen, waar ik ook verder op terug zal komen.

Berger plaatst *E. muricatus* in *Kakteen* (1929), in het ondergeslacht *Notocactus*. Hij geeft vrijwel dezelfde beschrijving als Otto.

Fric kende *E. muricatus* klaarblijkelijk niet. Hij noemt de soort niet in zijn overzicht van de soorten van zijn geslacht *Notocactus* en *Revision der Systematik der Kakteen* 21-22 (1935).

In het overzicht van het geslacht *Notocactus* door Buining in *Succulenta* 7, 9, 11, 12 (1957) worden voor *E. muricatus* verschillende onderdelen van diverse beschrijvingen aangehaald. De geplaatste foto's zijn met de door Schumann beschreven plant in overeenstemming.

Backeberg tenslotte geeft zijn twijfel weer, als hij in 1959 in *Die Cactaceae* 3 schrijft, „Es liegt die Vermutung nahe, dass die neuerlichen Beschreibungen mit den Merkmalen einer Form von *N. tabularis* vermischt worden sind. Was Schelle (*Kakteen* 1926, Abb. 105) als *E. muricatus* abbildet, ist dieser keines falls, ungesichts der langtrichterigen Blüte. Keine der heute unter *N. muricatus* kultivierten Pflanzen entspricht gedenfalls der fig. 207 in Britton en Rose 'The Cactaceae 3'. Tot zover Backeberg. De afbeelding die hij plaatst



Notocactus muricatus (Otto) Berger
foto's v. Vliet

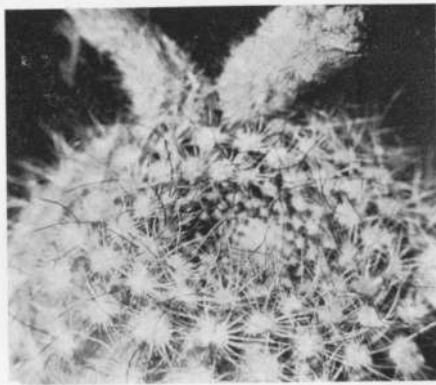


fig. 2 fig. 3 *Notocactus bommeljei* van Vliet

is een copy uit Schelle, *Kakteen* en deze is op haar beurt weer een copy van een foto uit het door de Laet uitgegeven fotoalbum, waarin deze de afgebeelde plant echter *E. apricus* noemt.

De verwarring duurde tot 1964; in dat jaar worden door Ritter in Zuid Brazilië planten gevonden die zijn veldnummer FR 1267 en 1267 A kregen en die hij met behulp van Britton en Rose determineerde als *N. muricatus*. De planten en zaden werden naar Europa gezonden en het is na een 60tal-jaren dat de werkelijke *N. muricatus* weer in de verzamelingen voorkomt. (Fig. 2).

In een opgave van de verschillen tussen *E. muricatus* door Otto beschreven en *E. muricatus* door Schumann beschreven komen deze duidelijk tot uiting. De bloemen zijn volgens Otto onbekend, dus behoeven geen vergelijking. Aan het einde van dit artikel wordt teruggekomen op de voor *N. muricatus* waardeloos geworden beschrijving van Schumann.

Over de plaats van *N. muricatus* binnen het geslacht *Notocactus* zou ik willen zeggen, dat deze planten in tegenstelling tot die door Schumann beschreven, ongetwijfeld in de *N. ottonis*-groep thuis behoren en niet in de *N. apricus*-groep.

De volgende kenmerken komen overeen met die van *N. ottonis*: Schedel beschermd door de hier tevoorschijn komende, nieuwe doorns; het vormen van spruiten aan de basis van de wortels; de trechtervormige bloem, waarin de meeldraden in een krans gegroepeerd staan; de vruchten die, terwijl zij nog sappig groen zijn, zich verticaal openen en zwarte zaden vertonen (fig. 2).

Muricatus (latijn) betekent letterlijk: bedoornd als de slak. Hier botanisch bedoeld, week, zacht, teer bedoornd, aldus K. Schumann. Door de juiste determinatie van de heer Ritter inzake *N. muricatus* is er de opmerkelijke situatie ontstaan dat op een voortreffelijke diagnose gebaseerde en als *N. muricatus* algemeen in cultuur voorkomende soort naamloos is geworden. Dit moet tot gevolg hebben, dat deze plant een nieuwe naam krijgt, want anders zal deze toch *N. muricatus* genoemd blijven, waardoor de verwarring blijft bestaan.

Teneinde deze moeilijkheden te voorkomen en de planten voor de toekomst te behouden heb ik besloten de beschrijving van K. Schumann, die hij in *Gesambteschreibung der Kakteen* blz. 386 nr. 72 (1898) publiceerde, zij het met een wijziging de bloemen en vruchten betreffende, voor de planten die hij daarin *Echinocactus muricatus* noemt, te gebruiken voor:

***Notocactus bommeljei* van Vliet nomen novum,**

Syn. *Echinocactus muricatus* K. Schumann, *Gesamtbeschr.* 386 (1898), non Otto (1837),
Notocactus muricatus Hort.



fig. 4

De wijziging van de beschrijving van vruchten wordt als volgt:

Schumann betreffende de bloemen en Bloemen nabij de schedel, ca. 5 cm lang en regelmatig (fig 4 2/3 grootte) (tekening v. Vliet). Bloembladen spatelvormig gepunt en getand, kleur aan de binnenkant glanzend geel. Meeldraden in de gehele bloembuis ingeplant en helmknoppen regelmatig verspreid in de kelk. De meeldraden laten om de stamper een kleine ruimte (nectarium) vrij; kleur meeldraden aan de voet purperrood, bovenaan geel; helmknoppen geel.

Stijl iets boven de meeldraden uitstekend, aan de voet purperrood en bovenaan geel; de \pm 9 stempels purperrood.

Bloembuis trechtervormig; kleur bloembuisbodem purperrood en verlopend naar geel in de kelk; bloembuis aan de buitenzijde bekleed met talrijke

priemvormige schubben, in de oksels met witte wol en bruine tot zwarte borstels. Vruchten groen, aan de top lichter en bekleed als de bloembuis; bij het rijpen groeien de vruchten uit, verdrogen en verpulveren.

N. bommeljei dient, gezien de eigenschappen van de bloemen en de vruchten, te worden ingedeeld in de *N. apricus*-groep.

De soort is genoemd naar C. Bommelje, een nederlands liefhebber van succulenten.

Geographische verspreiding: stamt waarschijnlijk uit Rio Grande do Sul, Zuid Brazilië.

Kenmerken door Otto beschreven		Dezelfde kenmerken door Schumann beschreven
plant	ovaal tot onregelmatig zuilvormig, 20 cm hoog, 7 cm doorsnee, soms zijdelings spruitend, groen.	enkelvoudig, gedrukt kogelvormig later zuilvormig, boven afgerond, 15 cm hoog, 10 cm breed, donker blauwgroen
ribben	16	16 tot 20, recht of spiraalvormig, plat en breed, meest 3 mm hoog
groeipunt	verdiept	sterk verdiept, op de bodem met wolvilt bekleed, onbeschermd
kinnen	breed en vlak	slechts matig vooruitstekend
areolen	dichtstaand, breed, witviltig	4-7 mm uit elkaar, ingezonken, cirkel- of bijna hartvormig, 2 tot 3 mm doorsnede, met zachte, witte wol bekleed, dater kaal wordend en tesa-men gerukt
randoorns	± 12, spreidend	15-20, soms met bijborstels vermeerderd, borstelvormig, schuin opgericht, tot 8 mm lang, wit
middendoorns	3-4, alle zeer sierlijk, bijna borstelig, nauwelijks stekend, bruinachtig	3-4 kruisgewijs, tot 13 mm lang, kastanjebruin
doornlengte	4,2—6,2 mm	8—13 mm

In *Succulenta* 1957:128 geeft Buining 2 goede afbeeldingen van **N. bommeljei**.

Gebruikte literatuur: Pfeiffer, *En. Diagn. Cact.* (1837); Rümpler, *Handb. f. Cact. k.* 2 (1886); K. Schumann, *Ges. besch. f. Kakt.* (1898); Britton en Rose, *The Cact.* 3 (1922); Schelle, *Kakteen* (1926); Berger, *Kakteen* (1929); Kreuzinger, *Rev. d. Syst. d. Kakt.* (1935); Buining, 'Notocactus', in *Succulenta* 7, 9, 11, 12 (1957); Backeberg, *Die Cact.* 3 (1959).

SUMMARY

Plants in cultivation under the name *Notocactus muricatus* have been misidentified since many years, the descriptino of *Echinicactus muricatus* Schumann (1898) being different from those of *E. muricatus* Otto (1837). So the latter, belonging to a species for a long time lost to cultivation and refound by F. Ritter has to be renamed; the name *Notocactus bommeljei* is chosen after Mr C. Bommelje, an outstandig amateur of succulent plants in Holland.

Rectificatie

In het December-nummer 1967 van *Succulenta* moet het onderschrift van foto 2 op pagina 180 (in het artikel door H. W. de Boer) luiden:

Lithops vallis-mariae var. *vallis-mariae*.

Aantekeningen bij het geslacht *Ceropegia*

FRANS K. A. NOLTEE en H. VAN DONKELAAR

Ceropegia radicans Schlecht. in Bot. Jahrb. 18, Beibl. 45:12 (1894).

Groei gebied: Het Zuidoosten van de Kaaprovinsie.

C. radicans is een hangende of kruipende plant met tamelijk vlezige stengels, die op de knopen wortels vormen (*radicans* = wortelend). Ook de bladeren zijn vlezig, ze zijn kort gesteeld, meestal bijna rond tot eirond, soms lang-



werpig of elliptisch. De lengte varieert van 15-45 mm, de breedte van 10-40 mm.

De bloeiwijze bevat over het algemeen slechts 1 bloem, die meestal op sierlijk steeltje staat, maar soms ook zittend is. De kelkblaadjes zijn lijnvormig en 7 mm lang.

De bloemkroon bestaat zoals bij alle *Ceropegia*'s uit de kroonbuis en de kroonslippen. De kroonbuis is aan de basis tot 8 mm in doorsnee, in het midden vernauwd tot 5 mm en naar de top toe weer verwijd tot 13 mm. De basis is aan de binnenkant in het bovenste gedeelte kaal en onderin lichtelijk behaard. Het cilindrische middenstuk van de buis is aan de binnenzijde vooral naar de basis toe behaard. De kroonslippen staan rechtop en zijn aan de top vergroeid. Bovenaan dragen ze purperen wimpers, onderaan zijn ze korter behaard.

De bloemen hebben hun schoonheid voor een niet gering deel te danken aan de fraaie kleuren van de slippen. Deze zijn onderaan bruinrood gé-

kleurd, in het midden geelwit en aan de top groen. Tussen het wit en het groen bevindt zich dan nog een donkerbruine overgangszone.

Al naar gelang vorm en grootte van de slippen worden twee variëteiten onderscheiden :

var. **radicans**: slippen 1,5-3 cm lang, lijnvormig, vanuit een driehoekige basis. Dit is de meest voorkomende variëteit.

var. **smithii**: slippen \pm 1,5 cm lang, omgekeerd eirond tot enigszins spatelvormig of bijna min of meer hartvormig. (= *C. smithii* Henderson in Journ. S. Afr. Bot. 11:114 (1954).

De var. *radicans* komt voor in het district Komgha: bij Kei Bridge en bij Farm Glen Roy. De var. *smithii* in het district East London, bij Kwelegha rivier, ongeveer 50 km ten Noorden van East London.

Wanneer we de kroonbuis opensnijden, vinden we onderin de corona of de

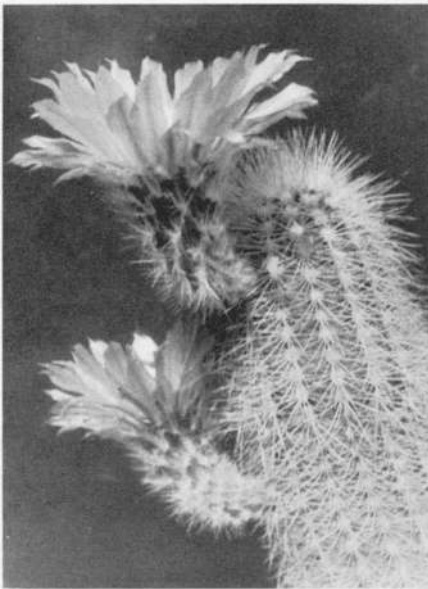
bijkroon. Bij *C. radicans* zijn de buitenste coronaslippen kaai, de binnenste staan aan de top meestal recht op.

BEHANDELING: Deze komt in grote trekken overeen met die van *C. sandersonii* (Succ., juli 1966). Dus veel licht, maar geen directe zon. 's Winters niet te koud (liefst $\pm 15^{\circ}$ C.) en de grond niet geheel laten uitdrogen. 's Zomers voldoende water geven. Door zijn gemakkelijke behandeling, zijn bloeiwilligheid en zijn opvallende bloemen een goede soort voor kas en kamer.

Echinocereus baileyi Rose

W. STERK

Door het grote aantal nieuwe soorten, die de laatste jaren in Zuid-Amerika gevonden zijn, komen veel soorten uit Mexico en de Verenigde Staten minder onder de aandacht van de liefhebbers. Toch komen er grote hoeveel-



Echinocereus baileyi

heden in de natuur verzamelde zaden en planten uit Noord-Amerika naar Europa. Het geslacht *Echinocereus* bevat een groot aantal soorten, die door hun mooie bedoorning en hun prachtige bloemen meer aandacht verdienen, dan ze nu krijgen.

Echinocereus baileyi komt uit de Wichita Mountains in Oklahoma, een gebergte dat hoofdzakelijk uit granietformaties bestaat. De jaarlijkse regenval is er niet veel minder dan in ons land. In de winter kan het er vriezen. Er valt dan ook soms sneeuw. De zomer is zeer warm en zonnig. De afgebeelde plant is 17 cm hoog en 6 cm dik. Ieder jaar verschijnen in het begin van de zomer de prachtige rose bloemen, die dagenlang mooi blijven. De bedoorning kan bij deze soort nogal verschillen in kleur, lengte en aantal van de doorns. Het is moeilijk een beschrijving te geven, die voor alle planten, die tot deze

soort gerekend kunnen worden geldt. Het aantal randdoorns is ongeveer 16, er zijn geen middendoorns. Ze staan niet duidelijk kamvormig en zijn tamelijk lang. Dit komt wel bij meer "Pectinati" voor. De jonge doorns zijn bijna wit, later worden ze meestal iets rose.

Ook de bloem varieert in grootte en vorm nogal. De lengte en de doorsnede zijn ongeveer 6 cm. Het vruchtbeginsel draagt doorns en wollige haren. Of de beschreven variëteiten werkelijk constante verschillen met de soort vertonen, of dat ze geleidelijk in elkaar overgaan kan alleen door verder onderzoek op de groeiplaatsen worden vastgesteld.

Echinocereus purpureus Lahm. is door Marshall al voor een variëteit van **Echinocereus baileyi** aangezien. Deze soort is iets dunner en heeft kortere doorns maar verschilt verder weinig. Bovendien komt de plant uit hetzelfde gebied. Ook de bijna 1000 km verder naar het zuiden voorkomende **Echinocereus fitchii** Br. et R. lijkt veel op deze soort, al zijn ook hier de doorns iets korter en de bloemen iets groter.

De kultuur is niet moeilijk. Bij mij staan de meeste Echinocereussoorten in zwarte blikken op eigen wortel. Zaailingen groeien in het begin snel. De moeilijkheid is, ze de eerste winter door te krijgen. Waarschijnlijk gaan jonge planten nogal eens verloren, doordat ze kleine beschadigingen oplopen door



Echinocereus baileyi bloem

insecten of slakken. Deze beschadigde plantjes worden dan door schimmels of bacteriën aangetast en gaan dood.

Als we de plantjes enten op een sterke onderstam, groeien ze zeer snel. Ik gebruik hiervoor meestal *Trichocereus pachanoi* daar *Trichocereus spachianus* door snelgroeiende planten nogal eens "leeggezogen" wordt, zodat de groei tot stilstand komt.

Aan de secretarissen der afdelingen

De secretarissen van de afdelingen worden verzocht het secretariaat, Koningsweg 2 te Beekbergen, de navolgende gegevens te verstrekken:

1. een ledenlijst 1968 in duplo van de afdeling, volledig met namen en adressen op apart(e) vel(len) papier aan één zijde beschreven;
2. een jaarverslag 1967 van de afdeling;
3. namen en functies van het afdelingsbestuur;
4. opgave van de afdelingsbijdrage 1968, naast de contributie van de vereniging.

Hoogenting op *Cereus jamacaru*

KONRAD KLUGLING

Cactussen kunnen door enting tot snellere groei worden aangezet terwijl geente planten ook meer bloemen kunnen geven.

Daarom entten we in 1961 in de botanische tuin in Halle/Saale een *Pseudolobivia kratochvilliana* op een ongeveer 3 m. hoge *Cereus jamacaru*.

Na geslaagde enting begon het entstuk flink te groeien. In de eerste jaren was de bloei niet bevredigend.

In 1964 telden we plotseling 80 bloemknoppen tegelijk, die niet gelijk ontwikkeld waren en daarom ook in drie groepen in bloei kwamen. Later volgden er nog meer knoppen waarvan er 40 tegelijk openkwamen. In het geheel gaf de plant in een jaar ruim 200 bloemen.

Op 31 mei 1966 verraste *Pseudolobivia* ons met een onbeschrijflijk mooi boeket van 40 cm middellijn. We telden 70 witte bloemen, bloem tegen bloem om het cactuslichaam tegen elkaar gedrukt. Van boven zag het er uit als één witte kogel. Na bestuiving ontwikkelden zich 30 vruchten. Dezelfde proef namen we in 1963 met *Lobivia jajoiana*, die eveneens op *Cereus jamacaru* geënt werd. Ook deze plant verraste ons dit jaar met een massa donker wijnrode bloemen, die in twee groepen open kwamen. De eerste groep van 24, de tweede met 39 bloemen.



Pseudolobivia kratochvilliana hooggeënt

We hadden ook nog een mooie *Rebutia marsonori* op dezelfde manier geënt. Deze bloeide ook overmatig. Ik heb ze niet geteld omdat het te veel werk was.

Het was voor ons dan ook een werkelijk goed cactusjaar.

Onze lezers schrijven

De heer A. Hoekstra, Willem Lodewijkstraat 27, Leeuwarden, schrijft ons:

In het oktobernummer van vorig jaar is een artikeltje afgedrukt van de hand van de heer D. J. van Vliet over de toepassing van repen Tempex bij het enten van cactussen, waarmede hij veel succes heeft gehad. Ook in het meinumner van het jaar 1966 wordt door de heer Van Dommelen geschreven over het gebruik van schuimplastiek voor verschillende doeleinden, waarbij dit product uiterst handig is. Het is precies zoals de heer Van Vliet schrijft, het enten van bepaalde planten op bepaalde entstammen geeft nogal eens moeilijkheden, vooral als er elastiekjes aan te pas moeten komen. Vaak mislukken de entingen doordat vanwege het verschuiven van de delen onderling de handeling te lang duurt, of wat ook nog al eens gebeurt, de ene helft van het elastiekje iets meer trekt dan de andere helft, tengevolge waarvan de ent scheef trekt en zich óf aan de ene zijde van de entstam vasthecht óf helemaal niet vastgroeit. De heer Van Vliet heeft dit schuiven en scheef trekken ondervangen door langs de zijden van de ent repen Tempex aan te brengen en op deze wijze zowel de ent als de entstam van steun te voorzien en hij raad een ieder die moeilijkheden heeft met het enten aan, het eens op deze wijze te proberen. Hopelijk heeft u het zelfde succes als hij.

Mocht u echter nog niet voldoende succes naar uw zin hebben, in het aprilnummer van de jaargang 1966 blz. 59 is door mij een apparaatje beschreven dat uiterst eenvoudig zonder kosten is te vervaardigen en waarmede verschillende collega's zowel als ik een leuk resultaat hebben gehad. Als u het één of tweemaal op deze wijze hebt geprobeerd, doet hier echt een kind de was. U kunt het apparaat jaren lang gebruiken, zowel voor grote als voor kleine planten. Sla er uw oude Succulenta's maar eens op na voor een uitvoerige beschrijving.

Tot nog toe heb ik geen enkele reactie op mijn artikeltje ontvangen. Misschien heeft niemand geprobeerd het enten eens op de door mij beschreven wijze te beproeven. Er komt weer een nieuw voorjaar en misschien kunt u het eens op de in dat artikeltje omschreven wijze proberen. Mocht u al of niet succes hebben of mocht het apparaatje u niet voldoen of voor verbetering vatbaar zijn, laat het dan weten. Succulenta heeft vast wel een klein plaatsje vrij en dan hebben wij er allemaal wat aan.

De heer G. Bleeker, Dorpsstraat 143, Wormer, schrijft ons:

In deze rubriek (oktobernummer) las ik het artikel van de heer F. Bruynckx te Brussel; dit ging over het kwaad dat slakken aanrichten en de vele tijd die er voor nodig is ze te bestrijden.

Hiermede wilde ik nu de lezers op de hoogte brengen van een goed bestrijdingsmiddel, dat in een tuin-winkel gemakkelijk te bekomen is.

1. slakkendood (metaldehyde mengsel), uitleggen in kleine hoopjes,
2. slakkenkorrels, hetzelfde in korrels, om de week uit te strooien met 10 tot 15 korrels tegelijk.

De slakken zijn er gek op en gaan onherroepelijk dood. De korrels zijn beter tegen regen en vocht bestand dan het onder 1 genoemde product.

Dit is de raad, die ik de heer Bruynckx wil geven; het middel is afdoende en kost geen tijd.

Onze vergaderingen

HORLINGS

Nu regen- en hagelbuien onze kasramen striemen en onze planten hun rustperiode zijn ingegaan, zijn er, behalve onze tijdschriften en ander studiemateriaal, nog wel andere dingen waar wij eens over moeten denken, namelijk, wat doen wij in de winter op onze vergaderingen en hoe maken wij deze vergaderingen zó aantrekkelijk dat de leden haar ook regelmatig bezoeken.

Als ik bezoek krijg van een lid, wordt bijna altijd de vraag gesteld: "Hoe gaat het met jullie afdeling?"; "hoe vaak vergaderen jullie?"; "Wat hebben jullie op die vergaderingen te bespreken?".

Er volgt dan veelal een heel gesprek en van de andere kant de opmerking: "Er is bij ons zo weinig activiteit!".

Mede door dergelijke opmerkingen, wil ik trachten iets over onze afdeling te vertellen, in de hoop dat anderen er wat aan zullen hebben.

Onze afdeling is een der jongst opgerichte in Nederland; wij zijn n.l. gestart op 1 januari 1965. Wij begonnen met 7 leden en als wij straks onze derde verjaardag vieren, zijn wij de 30 reeds gepasseerd. We vergaderen eens per maand, behalve in de maanden juli en december (vakantie en feestdagen). Ongeveer de helft van onze leden beschikt over een kasje, variërend van 15-40 m²; dit is iets, waar we trots op zijn en natuurlijk een groot voordeel, als men een plattelands-afdeling heeft. Sommige van onze leden kunnen uitstekend met een foto-toestel omgaan. Twee leden hebben een projectie-apparaat en wij kunnen zodoende in de winter elkaar onze bloeiende planten laten zien en met elkaar de planten bespreken aan de hand van de getoonde dia's.

In de herfst wordt door ons bestuur het winter-programma opgesteld; lezingen worden gehouden door een van onze leden, of door een spreker van elders. Ons bestuur zorgt er voor, dat elke vergadering een agenda heeft, die de bezoeker iets bieden kan.

Het gaat er van uit dat elke vergadering leerzaam moet zijn en wat moet bieden aan beginneling en gevorderde. Voorts vestigt het de aandacht op de planten van de leden en adviseert de leden elkanders verzameling te bezichtigen. Ieder lid is trots, als hij zijn verzameling planten en zijn resultaten aan anderen kan tonen en elk lid stelt het op hoge prijs als een andere liefhebber belangstelling voor zijn planten toont. Wat is er mooier dan met een andere liefhebber, die ook een beetje verstand van planten en soorten heeft, van gedachten te wisselen? Ook de beginnelingen worden opgezocht. Juist deze hebben de belangstelling van een meer gevorderde hard nodig.

Zo is het werken binnen een afdeling niet alleen een zaak van vergaderingen beleggen, maar meer nog van stimuleren van de belangstelling van de ene liefhebber voor de andere. Niet alleen concentreren op eigen bezit, maar meelevens met de belevenissen van de ander. Welke liefhebber toont niet graag — en met een zekere trots — de door hemzelf gezaaide plantjes, of de eerste resultaten van zijn door hemzelf geënte planten? Wij laten veelal onze beginnelingen maar modderen, bang als we soms zijn dat een ander ons in kunde en verzorging zal overtreffen. Laat de meergevorderde begrip tonen voor de beginneling en brengt de beginneling bij dat hij wat opsteken kan van de anderen.

Als er gedurende de zomermaanden belangstelling is voor de planten en de resultaten van de ander, dan heeft men in de winter stof te over om 4 of 5 avonden te vullen en laat het dan vergaderingen zijn, waar over onze hobby gesproken wordt en over alles wat daarmee samenhangt, want anders blijft het niet boeien.

Tenslotte zit in het bezoeken van vergaderingen altijd iets van "Jezelf overwinnen; meedoen!".

Lezer, ik heb alleen maar geprobeerd te vertellen hoe wij het doen en langs welke weg wij het bezoeken van onze vergaderingen trachten te stimuleren. Wij zijn echter heel erg benieuwd hoe anderen het doen en met welk resultaat! We willen als "jong broekje" graag van onze oudere broers (of zuster?) leren!

Hoofdbestuursverkiezingen

Volgens artikel 11 van het Huishoudelijk Reglement treedt ieder jaar een derde der leden van het Hoofdbestuur af. In 1968 zijn volgens het opgemaakte rooster aan de beurt van aftreding:

1. A. F. H. Buining, Hamersveld, voorzitter.
2. J. W. C. Entrop, Heusden, vertegenwoordiger afd. Gorinchem.
3. J. A. van Willigen, Ilmuiden, vertegenwoordiger afd. Ilmond.

De heer Buining stelt zich niet meer herkiesbaar als voorzitter van de vereniging. Kandidaten voor deze functie moeten worden ingediend vóór 1 maart 1968 aan het secretariaat, Heereweg 19, Lisse.

De overige aftredende hoofdbestuursleden worden verzocht na overleg in hun afdeling aan het secretariaat te willen mededelen of zij zich wederom voor hun functie herkiesbaar stellen.

In de komende Algemene Vergadering zal mevrouw J. Grullemans-van Berghem te Lisse op haar verzoek aftreden als secretaresse van de vereniging. Door het Hoofdbestuur zal worden voorgesteld deze functie over te dragen aan mevrouw E. Verduin-de Bruyn te Beekbergen.

Jaarlijkse Algemene Vergadering

De Algemene Vergadering zal worden gehouden op zaterdag 18 mei 1968 in Delfzijl.

De afdelingen, de leden der afdelingen en de verspreid wonende leden hebben het recht voorstellen te doen voor de Algemene Vergadering. De voorstellen moeten voorzien van een korte toelichting worden ingediend vóór 1 maart 1968 bij het secretariaat van Succulenta, Heereweg 19, Lisse.

Voorzitter: A. F. H. BUINING, Burg. de Beaufortweg 10, Hamersveld (U.), Telefoon 03496—226.

Secretaresse: Mevrouw J. GRULLEMANS VAN BERGHEM, Heereweg 19, Lisse, Tel. 02540—3433

2e Secretaresse en ledenadministratie: Mevrouw E. A. M. VERDUIN-DE BRUIN, Koningsweg 2, Beekbergen, Telefoon 05766—1840.

Penningmeester: H. G. HELLENDOORN, Doornstraat 172 a, Scheveningen, Postrekening 68 05 96 of rekening 325, Raiffeisenbank, Keizerstraat 122, Scheveningen.

Redacteur: W. STERK, Wevestraat 89, Stiphout (post Helmond), Telefoon 04920—3903.

Bibliothecaresse: Mevrouw H. VRIESENDORP VAN AALDEREN, Ligusterlaan 2, Oostvoornb.

Het lidmaatschap kost voor de leden in Nederland en België f 10,— en voor leden in het buitenland f 15,— per jaar met gratis maandblad „Succulenta“.

Kopij moet uiterlijk de 18de van de maand in het bezit van de redacteur zijn.

The annual fee including subscription to the Succulenta-monthly for the year 1968 amounts to D.gld. 15,— to be paid to the treasurer Succulenta, account 325 Raiffeisenbank, Keizersstraat 122, Scheveningen, Holland.

La cotitation annuelle y compris l'abonnement de Succulenta s'élève a h.fl. 15,—. Nous vous prions de verser cette somme au postcheque 68.05.96 (NL) ou au compte 325 du Raiffeisenbank, Keizersstraat 122, Scheveningen, Holland, au nom du trésorier de Succulenta.

Jahresbeitrag einschl. Lieferung der Zeitschrift Succulenta für das Jahr 1968 beträgt H.gld. 15,—. Es wird gebeten um Ueberweisung auf das Postsch. Kto. 68.05.96 (NL) oder auf Konto 325 Raiffeisenbank. Keizersstraat 122, Scheveningen, Holland, z.g. Schatzmeister Succulenta.

Ingevolge een besluit van de hoofdbestuursvergadering zal de contributie, met uitzondering van de afdelingsbijdrage, met ingang van 1 januari a.s. centraal geïnd worden. De leden wordt verzocht de contributie ad. f 10,— voor Nederland en België en ad. f 15,— voor de overige landen, rechtstreeks te storten of over te maken voor 1 maart

1968 op giro-rekening No. 680596 of op rekening No. 325 van de Raiffeisenbank, Keizersstraat 122 te Scheveningen. Beide rekeningen staan ten name van de Penningmeester van Succulenta te Scheveningen.

Na 1 maart 1968 zal over de niet betaalde contributie, verhoogd met f 1,— incassokosten, per kwitantie worden beschikt.

NIEUWE LEDEN:

H. v. d. Tuin, Röntgenstraat 60, Hilversum.
T. A. der Kinderen, Ocarinalaan 434, Rijswijk Z.H.
Mej. A. J. Geitz, Hamsterweg 12, Bellingwolde Gr.
H. v. Schoenmaker, Hoofdstraat 10, Oostwold Old.
Visser, Hoogstraat 209, Vlaardingen.

Te koop aangeboden:

Succulenta jaargang 1964 t/m 1967
Prijs f 15,—.

M. J. Schotman, Monnikensteeg 266
Arnhem Giro 1279353

Succulenten-kwekerij

H. van Donkelaar
Werkendam Tel. 01835-430

Uitvoerige zaadlijst is verschenen
Lijst op aanvraag

CACTUSKWEKERIJ

A. N. BULTHUIS & CO. C.V.
PROVINCIALEWEG OOST 8, COTHEN (U.)

Uitgebreid sortiment vetplanten en cactussen, speciaal **mammillaria's**
Sortimentslijst op aanvraag

CACTUSKWEKERIJ

Fa. Gebroeders van Straalen
Daalseweg 140-239 post Utrecht
Tel. 030-41578 . Zondags gesloten

Een goed adres óók voor
verzamelaars.

D. BOUWMAN

IMPORT · EXPORT

Grote sortering Cactussen
en prima Vetplanten

VAN KOPPENWEG 4 · NAALDWIJK
Telefoon 01740-5168

WAT BETEKENT DIE NAAM

DOOR L. C. KOOREVAAR

132 pag. met plm. 4000 verklaringen van de botanische namen van succulenten

Het boek wordt U toegezonden na ontvangst van f 3,50 per postwissel of storting op postrekening 55 12 20 t.n.v. Mevr. J. Grullemans van Berghem, Heereweg 19, Lisse